

9. navadna nedelja
Pirniče, 3. junij 2018
»Posvečuj Gospodov dan!«

Dragi bratje in sestre!

Svetopisemska berila, ki so nam bila danes ponujena v razmislek vsa po vrsti govorijo o Gospodovem dnevu. Kot seveda že veste so Judje, Izraelci, o katerih govori stara zaveza, kot Gospodov dan praznovali soboto. Dan, ko naj bi Bog, po tem, ko je dokončal vse stvariteljsko delo, počival. Kot Gospodov dan mi, kristjani, praznujemo nedeljo, ker je to dan, ko je Jezus Kristus premagal smrt in tudi nam odprlo pot v večno življenje. Naj bo torej petek - kot dan počitka ga obhajajo muslimani, sobota ali nedelja, za vse velja zakonitost, da se ta dan ponavlja vsakih sedem dni. Tisočletna življenjska izkušnja je namreč pokazala, da je to ritem, ki je za človeka najprimernejši: šest dni trdega dela in en dan počitka.

Po zmagi francoske revolucije je francoska oblast leta 1793 v želji po radikalni reformi države, predvsem pa v želji, da bi povozila cerkvene praznike, uvedla tudi nov koledar (koledar francoske revolucije), ki je namesto tedna s sedmimi dnevi uvedel teden z desetimi dnevi, od katerih je bil deseti namenjen počitku. (9 + 1) Kaj kmalu po reformi se je izkazalo, da to ne bo šlo. Ljudje so začeli zbolevati, poslabšali so se medčloveški odnosi, družba kot celota je začela nazadovati. Leta 1806 so se takemu koledarju morali odpovedati. Dejansko se je izkazalo, da je ritem - 6. delovnih dni in 1 dan počitka - za človeka najprimernejši, da mu je, tako rekoč, pisan na kožo. Če človek želi ohraniti telesno zdravje in vitalnost, in nenazadnje tudi veselje do dela, mora sedmi dan počivati. Če se tega daljše obdobje ne drži, to utegne botrovati tudi poslabšanju njegovega zdravja. Izjeme tu in tam so seveda razumljive in sprejemljive. Predolgo odlašati s počitkom, pa preprosto, ni zdravo. Človek mora tudi praznovati. In ravno to je imel v mislih Jezus, ko je dejal, da je »sobota« - torej sedmi dan – »ustvarjena za človeka«. Človeku namreč pomaga ohranjati telesno in psihično zdravje, dobre medčloveške odnose in veselje do dela.

Vendar je ost Jezusovega sporočila, kot ste najbrž razumeli v evangeljskem odlomku, usmerjena drugam. Kolikor že se vsi strinjamo, da je počitek sedmi dan povsem nekaj naravnega in dobrega za človeka, so nekateri v tem šli veliko predaleč. Iz dejstva, da je nedelja nekaj dobrega, so naredili celo kopico pravil, kaj se v soboto sme delati in česa ne. In če je bila sobota (po naše nedelja) sprva namenjena temu, da človeka osvobaja, se je izkazalo, da je pod množico pravil, človeka v resnici zaslužnjevala. Pravila so tako rekoč postala sama sebi namen. In na to nas danes

opozarja Jezus, ko pravi, da ni človek ustvarjen, da služi soboti, torej pravilom, ampak obratno: Pravila so tu, da človeku pomagajo k boljšemu in kvalitetnejšemu življenju.

Tu in tam se kdaj srečam z mladimi, ki me hočejo prepričati, kako Cerkev postavlja vse preveč pravil, ki naj bi se jih kristjani držali. Kako je neokretna in starokopitna, kako se ne zna prilagajati modernim trendom v svetu in ne razume mladega človeka. V pogovoru se nato kaj kmalu izkaže, da, če kdo, potem je Jezus tisti, ki zares odpravlja pravila. Mar ni on tisti, ki je dejal, da sta med vsemi drugimi zapovedmi dejansko pomembni le dve: zapoved ljubezni do Boga in zapoved ljubezni do sočloveka? Če živimo po njih, drugih pravil dejansko ne potrebujemo. Če Cerkev glede kakšne stvari vendarle izreče tudi kakšno pravilo, je to vedno izpeljano iz zapovedi ljubezni. In ni se potrebno veliko truditi, da to povezavo najdemo tudi sami. Pravila, ki veljajo v Cerkvi zato niso pravila zaradi pravil, kot se je to dogajalo Judom, o katerih smo danes poslušali v evangeliju. Pravila so tu zato, da varujejo človeka pred zlorabo močnejšega, da omogočajo razmere, kjer je zaščiten človeško dostojanstvo slehernega posameznika in da vsem nam omogočajo mirnejše in pravičnejše življenje. Če katero od njih ne služi tem namenom, ga je potrebno odpraviti.

Bratje in sestre! Pravila so pomembna, a še pomembnejši je človek. Če bomo v srcu imeli ljubezen, pri odločanju o tem, kaj je pomembnejše, ne bo dileme. Amen.